

Miskolci Törvényszék
2.Pf.21.129/2018/7. szám

A Miskolci Törvényszék a dr. Nyulászi Márk ügyvéd (székhelye: Miskolc, Jókai utca 10-16. I/129.) által képviselt

..... r. és szám alatti lakos) II. r. felpereseknek a által képviselt **KDB Bank Európa Zrt.** (székhelye: Budapest, Bajcsy-Zsilinszky út 42-46.) alperes ellen **végrehajtás megszüntetése** iránt a Miskolci Járásbíróság előtt 15.P.23.232/2017. szám alatt folyamatban volt perében a járásbíróság által 2018. március hó 22. napján meghozott, 18. sorszámú ítélettel szemben felperesek részéről 20. sorszám alatt bejelentett és 22. sorszám alatt kiegészített fellebbezés folytán meghozta a következő

végzést:

A törvényszék az elsőfokú bíróság ítéletét **hatályon kívül helyezi**, és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítja.

A felperesek másodfokú perköltségét személyenként 50.000,- (ötvenezer) Ft-ban, a le nem rótt jogorvoslati illeték összegét 2.379.500,- Ft-ban állapítja meg.

A végzés ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság ítéletében felperesek keresetét elutasította, kötelezve őket arra, hogy 15 napon belül fizessenek meg alperesnek személyenként 50.000,- Ft perköltséget. Megállapította, hogy az állam által előlegezett 1.785.100,- Ft eljárási illetéket az állam viseli.

Ítéletében tényként rögzítette, hogy az alperes jogelődje, a BG Magyarország Ingatlanfinanszírozási Zrt., mint hitelező, valamint felperesek, mint adósok között 2007. október 18. napján svájci frank devizanemben nyilvántartott, önálló zálogjoggal, vételi joggal és óvadékkal biztosított kölcsönszerződés jött létre. Ennek értelmében az alperes jogelődje 288 hónapos futamidőre 4.314.711,- Ft kölcsönt bocsátott a felperesek rendelkezésére.

A szerződésben rögzítették, hogy a kölcsön, annak ügyleti kamata és kezelési költsége, valamint a késedelmi kamat és az egyéb költségek a folyósítást követően devizában kerülnek megállapításra. A kölcsön összege a folyósítás napján a folyósítási árfolyamon számolt deviza ellenérték alapján került meghatározásra.

A kölcsön ügyleti kamata a szerződéskötés időpontjában évi 3,4% volt, míg a kezelési költség éves mértéke a mindenkori törlesztési napon fennálló kintlévőség összegének 3%-ában került

rögzítésre. Meghatározták azt is, hogy a szerződés módosítási díj mértéke a mindenkor hatályos kondíciós lista szerint kerül megállapításra, továbbá a kondíciós listában az Üzletszabályzat szerinti egyéb, nem a kölcsönfolyósítással összefüggő ügyleti díjak is meghatározásra kerülhetnek. A kölcsön teljes hiteldíj mutatóját a szerződés megkötésének időpontjában évi 7,55%-ban határozták meg.

A szerződés rögzítette azt is, hogy a hitelező a devizában megállapított kölcsön összegét a folyósítási árfolyam alkalmazásával átváltja és azt forintban fizeti meg az adósok részére, kivéve az adósok külön kérelme esetén, amennyiben tartozásuk devizában áll fenn.

A kölcsönszerződés 3. pontja értelmében a felperesek a kölcsönt a folyósítást követően a hitelező által rendelkezésükre bocsátott táblázat szerint, a kölcsön tőkeösszegének meghatározott részleteiben havonta voltak kötelesek visszafizetni. Tudomásul vették egyben, hogy a kölcsön tőkeösszegének havi törlesztőrészletei az induló kamatláb alapján annuitásos alapon számolt törlesztések tőkeösszegével egyeznek meg. Felperesek a mindenkori kintlévőségük után a kamatláb alapján számított kamatot és kezelési költséget voltak kötelesek fizetni a kölcsön teljes visszafizetéséig, mely járulékos követelések a törlesztőrészlettel egyidejűleg, azon felül, a törlesztési napon utólag fizetendőek meg.

Adósok tudomásul vették, hogy az induló kamatláb és azt követően a kamatlábak a referencia kamatláb változásának mértékével megváltoznak, melyről a hitelező a kamatértesítő megküldésével tájékoztatja az adósokat, a soron következő törlesztési napot legalább 8 nappal megelőzően.

A szerződő felek megállapodtak arról is, hogy felperesek a devizában nyilvántartott fizetési kötelezettségüket forintban kötelesek teljesíteni, melyeknek a törlesztési árfolyamon számolt forint ellenértékét a hitelező számolja ki és közli az adósokkal, illetve a devizaárfolyam eltérésekből eredő különbözeteket a hitelező az Üzletszabályzatban meghatározott módon havonta, utólag számolja el.

A szerződés rendelkezett arról is, hogy az adósok fizetési kötelezettségüket oly módon teljesítik, hogy a törlesztőrészletek, kamatok és kezelési költség összegét és egyéb fizetési kötelezettségeiket az esedékesség napját megelőző egy banki nappal a bankszámlájukon rendelkezésre tartják, ahonnan azt az esedékességkor a hitelező csoportos beszedési megbízás alapján szedi be.

Felperesek tudomásul vették, hogy amennyiben a kölcsönszerződésből eredő bármely fizetési kötelezettségüket határidőben nem teljesítik, a hitelező a lejárt tartozások összege után a késedelem időtartamára a kondíciós listában megállapított mértékű késedelmi kamatot számít fel, melynek mértéke a kölcsönszerződés aláírásakor évi 6%-ban került meghatározásra.

A szerződés 5. pontja értelmében a hitelező jogosult a felmondási esemény bekövetkezésekor a kölcsönszerződést egyoldalúan, azonnali hatállyal felmondani. Ilyen felmondási eseménynek minősült – egyebek mellett –, amennyiben az adósok a kölcsönszerződésből fakadó bármely fizetési kötelezettségükkel írásos felszólítás és a kitűzött teljesítési póthatáridő ellenére késedelembe esnek.

A megállapodás alapján a kölcsönszerződés elválaszthatatlan részét képezik a hitelező Üzletszabályzata és kondíciós listája. A adósok kijelentették, hogy ezek egy példányát átvették, az abban foglalt rendelkezéseket részletesen elolvasták, megismerték és azokat magukra nézve kötelező erejűnek fogadták el.

A kölcsönszerződés elválaszthatatlan mellékletét képezte a felperesi adósok és a hitelező között létrejött, a kölcsönszerződésből származó fizetési kötelezettség biztosítékául szolgáló, önálló zálogjogot alapító szerződés, vételi jogot alapító megállapodás, valamint óvadéki szerződés is.

A felperesek részére a kölcsönszerződésben meghatározott összege folyósításra került.

A fenti tartalommal létrejött kölcsönszerződés vonatkozásában felperesek a dr. Asztalos Péter közjegyző által 31018/Ü/1771/2009. számon kiállított, 2009. augusztus 12. napján kelt közjegyzői okiratba foglalt egyoldalú kötelezettségvállaló és tartozáselismerő nyilatkozatot is tettek.

Az alperes jogelődje, mint hitelező, valamint a felperesek, mint adóstársak között 2008. január 15. napján újabb, svájci frank devizanemben nyilvántartott, ingatlant terhelő zálogjoggal, vételi joggal és óvadékkal biztosított kölcsönszerződés jött létre. Ennek értelmében az alperes jogelődje 288 hónapos futamidőre 2.015.760,- Ft összegű kölcsönt bocsátott a felperesi adósok rendelkezésére.

A szerződéses rendelkezések a késedelmi kamat kivételével megegyeztek a korábbi szerződésben foglaltakkal. A késedelmi kamat mértékét a korábbtól eltérően, évi 9%-ban határozták meg.

Ezen kölcsönszerződés vonatkozásában a felperesek a dr. Asztalos Péter közjegyző által K.31018-1/125/2008/3/O. számon kiállított, 2008. január 15. napján kelt közjegyzői okiratba foglalt egyoldalú kötelezettségvállaló és tartozáselismerő nyilatkozatot is tettek.

A dr. Asztalos Péter közjegyző által 31018/Ü/1771/2009. számon kiállított, 2009. augusztus 12. napján kelt közjegyzői okiratban rögzítésre kerültek a szerződő felek között a korábban meghatározott tartalommal létrejött kölcsönszerződések módosítására irányuló megállapodások is.

Eszerint a szerződő felek megállapodtak abban, hogy a közöttük 2007. október 18. napján létrejött kölcsönszerződést akként módosítják, hogy a hitelező az adósok részére a tőkeösszeg törlesztésére a szerződés módosításáról szóló megállapodás aláírását követő első esedékességtől számított 24 hónapos időtartamra türelmi időt biztosít. Ezen idő alatt az adósok csak a mindenkorl kintlévőség után számított, a megállapodásban rögzített mértékű hiteldíjat voltak kötelesek megfizetni, majd a türelmi idő lejártát követően a hitelező annuitásos alapon új havi törlesztőrészeteket állapított meg, melyeket az adósok a hátralévő futamidő alatt a hitelező által rendelkezésükre bocsátott törlesztőtábla szerinti részletekben voltak kötelesek teljesíteni.

Ugyanilyen tartalmú megállapodás jött létre a szerződő felek között a 2008. január 15. napján létrejött kölcsönszerződés módosítása vonatkozásában is.

Felperesek a fenti szerződésmódosítások ellenére sem tudtak maradéktalanul eleget tenni az alperesi jogelőd felé a kölcsönszerződésekből eredő fizetési kötelezettségüknek, ezért az alperes jogelődje a felperesek szerződésszegésére hivatkozással a kölcsönszerződést azonnali hatállyal felmondta. Ezt dr. Parti Tamás közjegyző 11064/Ü/1793/2012/5. számon közjegyzői okiratba foglalta.

Ilyen előzmények után dr. Asztalos Péter közjegyző az általa korábban K.31018-1/125/2008/3/O. és K.31018/Ü/1771/2009. számon kiállított közjegyzői okiratokat I. r. felperes vonatkozásában 2012. október 26. napján kelt, Ü.1830/2012., míg II. r. felperes vonatkozásában az ugyanezen a napon kelt, Ü.1831/2012. számon kiállított végrehajtási záradékokkal látta el.

A végrehajtás elrendelését megelőzően az eljáró közjegyző megállapította, hogy a BG Magyarország Ingatlanfinanszírozási Zrt. jogutódja alperes – korábbi elnevezése szerint KDB (Magyarország) Zrt. –, aki a továbbiakban végrehajtást kérőként szerepelt az eljárásban.

Az alperes jogelődje, a BG Magyarország Ingatlanfinanszírozási Zrt. időközben végelszámolás eredményeként jogutód nélkül megszűnt, melyre tekintettel a Fővárosi Törvényszék Cégbírósága 2014. április 14. napján kelt végzésével az alperesi jogelődöt törölte a cégnyilvántartásból.

A végrehajtási eljárás jelenleg a Ruzs és Társa Végrehajtói Iroda előtt van folyamatban I. r. felperessel szemben 0510.V.2003/2012., II. r. felperessel szemben 0510.V.2004/2012. számon.

A perbeli kölcsönszerződések a Kúriának a pénzügyi intézmények fogyasztói kölcsönszerződéseire vonatkozó jogegységi határozatával kapcsolatos egyes kérdések rendezéséről szóló 2014. évi XXXVIII. törvény hatálya alá esnek, ezért az alperes időközben elkészítette a 2014. évi XL. törvény szerinti elszámolást a végrehajtás alapjául szolgáló kölcsönszerződésekkel kapcsolatban, amely a felperesek részére kézbesítésre került, mint ahogyan a végrehajtónak is. Mivel felperesek az elszámolásokkal kapcsolatban panasszal nem éltek, ezért az elszámolások a 2014. évi XL. törvény 18. § (5) bekezdése értelmében felülvizsgálatnak minősülnek.

Az elsőfokú bíróság felperesek végrehajtás megszüntetése, illetőleg korlátozása iránti kereseti kérelmét nem találta megalapozottnak.

A jogi indokolás körében idézte a Pp. 366. §-át, 369. § a) és b) pontját, a Ptkjé. 50. § (1) bekezdését, a Ptk. 198. § (1) bekezdését, 200. § (2) bekezdését, 204. § (1) bekezdés a) és b) pontját, 205. § (1) és (2) bekezdését, 234. § (1) bekezdését, 523. § (1) bekezdését, valamint a Hpt. 203. § (1) bekezdés b) pontját.

Ezt követően kifejtette, hogy az alperes per megszüntetésére irányuló kérelmét nem találta alaposnak, mivel a perbeli jogképességgel tényszerűen nem rendelkező alperesi jogelőd perbevonására nem került sor, így a Pp. 130. § (1) bekezdés g) pontjára alapított alperesi jogi okfejtés nem foghatott helyt. Ilyen formán a felperesek keresetét érdemben vizsgálta.

Ennek körében rögzítette, hogy felperesek a végrehajtás megszüntetését elsődlegesen a Pp. 369. § a) pontjára alapítottan kérték, hivatkozván arra, hogy a végrehajtani kívánt követelés érvényesen nem jött létre. Álláspontjuk szerint ugyanis a végrehajtási záradékkal ellátott okiratba foglalt kölcsönszerződések semmiek, azok jogszabályba ütköznek.

Mivel a felperesek a per során a bíróság felhívása ellenére – az ott megjelölt jogkövetkezmények terhe mellett – a Pp. 370/B. §-a alapján nem terjesztettek elő határozott kereseti kérelmet a végrehajtani kívánt követelés alapjául szolgáló kölcsönszerződések érvénytelenségének megállapítása iránt, ezért a bíróság úgy tekintette, hogy a Pp. 369. § a) pontjára alapított kereseti kérelmüket a továbbiakban nem tartják fenn.

Ettől függetlenül megjegyezte a járásbíróság, hogy ezen kereseti kérelem érdemi elbírálása esetén sem lett volna megállapítható a perrel érintett kölcsönszerződések jogszabályba ütközése, tekintve, hogy a felperesek által hivatkozott bűncselekmények megvalósulására nézve semmilyen peradat nem állt rendelkezésre.

A továbbiakban ezért a járásbíróság azt vizsgálta, hogy a végrehajtani kívánt követelés – a felperesi tényállítással szemben – bírósági úton érvényesíthető-e.

Ennek kapcsán teljes mértékben osztotta azon alperesi álláspontot, mely szerint a perbeli kölcsönszerződések adatai, valamint a rendelkezésre álló egyéb peradatok alapján sem állapítható meg, hogy a felperesek által támadott kölcsönszerződések szerencsejáték elemeket is tartalmaznának, illetve a szerződések ilyen jellegű célzata sem nyert bizonyítást az eljárás során.

A felperesek szintén nem bizonyították azon tényállításukat sem, mely szerint a perbeli kölcsönszerződések speciális, befektetésre irányuló megállapodást tartalmaznának. Következésképpen nem bizonyították, hogy a Hpt. 203. § (1) bekezdés b) pontjába ütközne a szerződés.

Az elsőfokú bíróság mindezek alapján tényként állapította meg, hogy a végrehajtani kívánt követelés alapjául szolgáló kölcsönszerződések a felperesek, valamint az alperes jogelődje között érvényes formában létrejöttek. Megállapítást nyert továbbá, hogy a perbeli szerződésekből eredő követelés bírósági úton érvényesíthető, melyből következik az is, hogy a végrehajtani kívánt követelés érvényes formában létrejötnék tekintendő, így a felperesek által hivatkozott jogalapon a végrehajtás megszüntetésére nincs jogszabályi lehetőség.

A bíróság a felperesek végrehajtás korlátozására irányuló keresetét sem találta megalapozottnak, mivel úgy ítélte meg, hogy a felperesek ezirányú kereseti kérelmükben részletes tényelődást nem tettek arra nézve, hogy az általuk teljesített befizetések miként csökkentették a végrehajtandó követelés összegét a keresetükben megjelölt összegre, valamint az erre vonatkozó tényállításaikat alátámasztó bizonyítékaikat sem csatolták. Mindezekre figyelemmel utasította el a felperesek keresetét az elsőfokú bíróság.

Az ítélettel szemben felperesek jelentettek be fellebbezést, elsődlegesen kérve annak megváltoztatását és keresetük szerint a végrehajtási eljárások megszüntetését, másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését.

Fellebbezésükben hivatkoztak arra, hogy a járásbíróság elsősorban eljárási szabályt sértett, amikor a Pp. 369. § a) pontja szerinti kereseti kérelmüket nem bírálta el. Ezzel összefüggésben hivatkoztak a Pp. 7. §-ára, mely szerint a bíróság kérelemre segítséget nyújt ahhoz, hogy a fél jogai, illetve törvényes érdekei védelmében bírósághoz fordulhasson. Ennek teljesülése érdekében a bíróság köteles a felet, ha nincs jogi képviselője, perbeli eljárási jogairól és kötelezettségeiről tájékoztatni. Ez a tájékoztatás azonban elmaradt, így a felperesek nem tudhatták, hogy mit jelent a Pp. 370/B. §-a, illetőleg az az alapján tett bírósági felhívás.

Hivatkoztak továbbá arra is, hogy a szerződések semmissége megállapítható tekintetben is, hogy az alperes, illetőleg jogelődje a felpereseket az árfolyamkockázat körében nem tájékoztatta. Ezzel kapcsolatosan rámutattak arra, hogy ez a körülmény a szerződés semmisségét érinti, ebből következően arra határidő nélkül hivatkozhatnak felperesek, és ilyen formában lehetőségük van ezen hivatkozásuk megtételére a jogorvoslati eljárás során is.

Alperes érdemi ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A fellebbezés az alábbiak szerint alapos.

Felperesek keresetük jogalapjaként – többek között – hivatkoztak arra, hogy a végrehajtás alapjául szolgáló szerződések érvényesen nem jöttek létre.

Nem tévedett az elsőfokú bíróság ezért akkor, amikor arra az álláspontra helyezkedett, hogy felpereseknek emiatt a szerződések érvénytelensége megállapítását is kérniük kell. Az ezzel kapcsolatos felhívása az elsőfokú bíróságnak azonban pontatlan és nem teljes körű a következők miatt.

A per adataiból megállapítható, hogy a felperesekkel szerződést kötő pénzügyi szolgáltató a bírói felhívás idején már nem létezett, így perbe állítása lehetetlen lett volna.

A bírói gyakorlat szerint a szerződések érvényességével kapcsolatos perben a kereset előterjeszhető úgy is, hogy a szerződést kötő – időközben meghalt vagy megszűnt – fél nem áll perben. Ebből következően a bírósági felhívás indokolatlan volt azzal együtt, hogy a bíróság a perbe állítandó alperes vonatkozásában hívta fel felpereseket kereset előterjesztésére.

A fentiekből következően a felperesek és a perbeli alperes perben állása mellett is hozható döntés a szerződések érvényességével kapcsolatban.

Arról helytállóan tájékoztatta felpereseket az elsőfokú bíróság, hogy a szerződések érvénytelensége tekintetében is szükséges jelen esetben kereset előterjesztése. A felhívás azonban e körben pontatlan. Annak ugyanis nem csak a Pp. 370/B. §-ára kellett volna kitérnie, hanem a 2014. évi XL. törvény 37. §-ában írt speciális rendelkezésekre is a kereset tartalmi kellékeinek meghatározása során.

Ugyanakkor a felhívás nem teljes körű a következők miatt.

Felperesek a szerződések érvénytelensége körében a semmisségre hivatkoztak, melyet egyrészt általánosságban, másrészt konkrét okokra alapítottan állítottak.

Rendelkezésre áll azon közjegyzői okirat, mely a felperesek és alperesi jogelőd között létrejött szerződés szabályait tartalmazza. Az elsőfokú bíróság a szerződéses rendelkezések egy részét ítéletében idézi is, közte az árfolyamváltás elszámolásával kapcsolatos kitélt is.

I. r. felperes személyes meghallgatása során nyilatkozott atekintetben, hogy az árfolyamkockázatról csupán annyi tájékoztatást kaptak, hogy az esetleges változás a törlesztőrészekben legfeljebb 1-2000 forintos változást generálhat.

A 2/2014. PJE határozat 1. pontja szerint a devizaalapú fogyasztói kölcsönszerződés azon rendelkezése, mely szerint az árfolyamkockázatot – a kedvezőbb kamatmérték ellenében – korlátozás nélkül a fogyasztó viseli, a főszolgáltatás körébe tartozó szerződéses rendelkezés, melynek tisztességtelensége főszabályként nem vizsgálható. E rendelkezés tisztességtelensége csak akkor vizsgálható és állapítható meg, ha az általánosan tájékozott, ésszerűen figyelmes és körültekintő átlagos fogyasztó számára annak tartalma a szerződéskötéskor – figyelemmel a szerződés szövegére, valamint a pénzügyi intézménytől kapott tájékoztatásra is –, nem volt világos, nem volt érthető.

A Kúria 2/2010. (VI. 28.) PK véleménye szerint a bíróságnak csak a rendelkezésére álló bizonyítási anyag alapján tényként megállapítható, nyilvánvaló semmisséget kell hivatalból észlelnie, hivatalból bizonyítást nem folytathat le.

A bíróságnak a per tárgyává tett általános szerződési feltétel érvénytelenségét hivatalból kell észlelnie, ha az érvénytelenség a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján megállapítható.

A törvényszék álláspontja szerint a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján a fentiekre figyelemmel az elsőfokú bíróságnak hivatalból észlelnie kellett volna annak a lehetőségét, hogy semmisségi ok állhat fenn, erről tájékoztatnia kellett volna a feleket, hogy nyilatkozataikat megtehessék, s ezt követően kellett volna megtennie felhívását a felperesek irányába a kereset pontosítására vonatkozóan.

Az elsőfokú bíróság ugyanis ítéletében a történeti tényállás körében maga idézte azt a szerződéses rendelkezést, mely szerint az adósok a devizában nyilvántartott fizetési kötelezettségüket forintban kötelesek teljesíteni, melyeknek a törlesztési árfolyamon számolt forint ellenértékét a hitelező számolja ki és közli az adósokkal, illetve a devizaárfolyam-eltérésekből eredő különbözeteket a hitelező az Üzletszabályzatban meghatározott módon havonta, utólag számolja el.

Ez a szerződéses rendelkezés nyilvánvalóan az árfolyamkockázat viselésére vonatkozik azzal, hogy visszautal az Üzletszabályzatra. E szerződéses rendelkezésből az eddig rendelkezésre álló adatok alapján annyi állapítható meg, hogy az árfolyamkockázatot az adósok viselik. Az a körülmény már nem, hogy az adósok kaptak-e, s ha igen, milyen tájékoztatást az árfolyamkockázat tekintetében.

A peres iratoknál jelenleg a felek közötti szerződésről készült közjegyzői okirat áll rendelkezésre, de sem a magánokirati formában létrejött megállapodás, sem az Üzletszabályzat, sem a hivatkozott kondíciós lista nem anyaga a pernek.

Figyelemmel arra, hogy az eddigiekben kifejtettek szerint az elsőfokú bíróságnak észlelnie kellett volna azt, hogy nem áll rendelkezésre adat az árfolyamkockázatra vonatkozó tájékoztatás tekintetében, a kockázatról való tájékoztatás elmaradása pedig semmisségi ok, s erről a körülményről az elsőfokú bíróság felpereseket nem tájékoztatta, a törvényszék az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 252. § (2) és (3) bekezdése alapján hatályon kívül helyezte.

A megismételt eljárásban fel kell hívni a feleket az árfolyamkockázatról való tájékoztatás vonatkozásában nyilatkozattételre.

E nyilatkozatok függvényében szükséges megadni a tájékoztatást és a felhívást megtenni a keresetpontosítás kapcsán azzal, hogy a felhívásnak nem kell kiterjednie a felperesekkel szerződést kötő pénzügyi szolgáltató perbe állítására.

A felhívásra adott válaszoktól függően szükséges állást foglalni a per további menetéről (annak megszüntetéséről, illetve bizonyítás lefolytatásáról).

Az ítélet hatályon kívül helyezésére tekintettel a törvényszék a Pp. 252. § (4) bekezdése alapján csupán megállapította a felperesek személyes költségmentessége folytán le nem rótt jogorvoslati illeték összegét, valamint a felperesi oldalon a másodfokú eljárásban történő jogi képvisellel összefüggésben felmerült, s a 32/2003. (VIII. 22.) IM számú rendelet alapján meghatározott ügyvédi munkadíjból álló perköltség összegét. A jogorvoslati eljárással kapcsolatban az alperesnek költsége nem merült fel, ezért evonatkozásban a törvényszéknek megállapítást tennie nem kellett.

Miskolc, 2018. október 15.

dr. Török Mária sk.
a tanács elnöke

dr. Pecsénye Csaba sk.
előadó bíró

dr. Jenei Péter sk.
bíró

A kiadmány hitelül:

Broschné Németh Zsuzsanna
törvényszéki írnok